

8 / 2000
Joulukuu

MIESSAKIT RY

Jäsentiedote

URHO

UUSIA VÄYLIÄ MIEHILLE

WWW.MIESSAKIT.FI

Jäsentiedote 8/2000

Tässä numerossa:

sivu

Joulu on taas! Pääkirjoitus	3
Isästä pitää olla moneksi	4
Puoliääneen: Mies on nisäkäs?	8
Syksyn viimeinen Miesfoorumi	10
On tapahtunut ja tapahtuu...	10
Liity jäseneksi	11
Kinkun paistoon, hyvät herrat!	12

URHO - uusia väyliä miehille

Päätoimittaja, ulkoasu ja taitto
Tomi Timperi

Vakituinen toimittaja
Samuli Koiso-Kanttila

Toimituksen yhteystiedot
URHO / Miessakit ry
Annankatu 16 B 28
00120 Helsinki
Puh. 09-612 6620
Faksi 09-6126 6210
Sähköposti miessakit@miessakit.fi

Joulu on taas!

Joulu on ollut minulle aina iloinen asia. Iloiseksi sen on tehnyt ennen kaikkea turvallinen tietoisuus siitä, että kuulun johonkin yhteyteen. Lapsuuden perheen rinnalle on myöhemmin tullut kaveripiiri ja oma perhe, joiden kanssa joulujen viettotavat ovat vuodesta toiseen vaihdelleet.

Lapsuuden jouluista parhaiten on jäänyt mieleen suvun yhteiset aattoillat isovanhempien luona. Erityisen jännittävää oli tapa, jolla lahjat jaettiin (joulupukkia ei paikalla koskaan näkynyt). Istuskelimme kuusen lähistöllä niitä näitä jutellen kun yht'äkkiä kuului kova rysähdys ja lattialle oli jostain lennähtänyt kasa lahjoja – yksi paketti jokaiselle. Lahjat jaettiin, avattiin ja esiteltiin, ja lopulta istahdettiin alas jatkamaan jutustelua, kunnes jälleen rysähti. Jännitystä riitti koko illaksi varmaankin myös alakerran naapureille, jotta koskahan se möyky seestyy... Iän karttuessa spottasin lopulta isoisäni käden eteiskäytävän oven raosta lahjoja heittelemästä. Kotoa muutettuani halusin tavata jouluaattoisin myös kavereitani ja lapsuuden perheeseen piti ottaa hieman etäisyyttä. Istuimme ystävien kera iltaa milloin missäkin, ja tulipa vietettyä yksi aatto myös armeijan harmaissa.

Tänä jouluna tuntuu ensimmäistä kertaa siltä, että haluaisin vakiinnuttaa oman perheeni tavan viettää joulua. Meillä on kaksi pientä lasta, joille uskoisin olevan tärkeintä – heidän sitä vielä välttämättä tiedostamatta – läheisten ihmisten kanssa koettu yhteinen joulu. Olemme kutsuneet tupaamme lähimmät sukulaisemme ja nyt mietimmekin par'aikaa kihlattuni kanssa, jotta miten yhdistää omasta lapsuudesta hyväksi koetut mallit yhteisiksi. Toisaalla on syöty kinkkua, toisaalla kalkkunaa, meillä syötiin ateria kolmessa osassa, heillä viidessä, meillä joulupöytään kuului jopa niinkin harvinainen herkku kuin lauantaimakara, mikä herättää

kaverissa kummastusta – perinteet muodostuvat pienistä, mutta joskus niin kerrassaan tärkeistä asioista. No, ruokalista alkaa olla sinettiä vajaa sovittu. Aiomme myös mahdollisesti ottaa käyttöön lahjojen rysäyttely –perinteen, jähka saan selvitettyä isoisältäni, miksi mitään ei koskaan mennyt rikki.

Joulu on monelle, etenkin yksinäisille, hyvinkin vaikeata aikaa. Muiden jouluvalmisteluja seurattaessa yksinäisyys ja irrallisuus koettelevat henkisiä resursseja kovalla kädellä. Toivon seuraa kaipaaville rohkeutta lähteä sitä etsimään, vaikka tiedän, että mitä kauemmin on yksin, sen vaikeampaa on itsensä rohkaiseminen. Jos Sinä tunnet jonkun, joka jouluna näyttää jäävän vaille lähimmäisten seuraa, mieti, voisitko kutsua hänet mukaasi.

Tomi Timperi
toiminnanjohtaja

Isästä pitää olla moneksi

Jokavuotiseksi muodostuneet *Miespäivät*, entiset Väinöpäivät, järjestettiin 10-11.11.2000 kulttuurikeskus Telakalla, Tampereella, tänä vuonna teemalla Mies ja perhe – Miehen perhe – Perheetön mies. Kasvatustieteen tohtori *Jouko Huttunen*, isätutkija, esitelmöi aiheesta *Mistä perheessä on kyse – kenen projekti se on?*

Miehen asema perheellistymistilanteessa

Samalla kun, ainakin kokeileviin parisuh-teisiin mennään tänä päivänä melko nuorina, niin ensimmäiseen varsinaiseen avioliittoon mennään yhä vanhempana. Naiset noin 28 vuoden iässä ja miehet pari vuotta vanhempina. Myös isäksi ja äidiksi tullaan myös entistä vanhempina. Ensisynnyttävien äitien keski-ikä on noussut yli 29 vuoden ja isät lienevät pari vuotta vanhempia, vaikka tarkkaa tilastollista tietoa tästä ei olekaan saatavissa. Noin 90% vanhemmista on joko avio- tai avoliitossa kun ensimmäinen lapsi syntyy. Tilastolliset keskiarvot eivät kuitenkaan kerro koko totuutta. Huttusen mukaan luvuista voidaan todeta, että aineis-

to on jakautunut kahtia toisaalta sellaisiin, jotka saavat ensimmäiset lapsensa varsin nuorina ja toisaalta sellaisiin, jotka saavat ne vasta reilusti kolmenkymppin jälkeen.

Huttusen mukaan vanhemmaksi tulon ajankohdalla on merkitystä. Hän on jopa törmännyt sellaiseen lääketieteelliseen julkaisuun, jossa oli osoitettu, että isän nuori ikä on riskitekijä lapsen suotuisalle kehitykselle. Vaikka väite oli rankka, eikä Huttunen allekirjoita sitä varauksettomasti, katsoo hän sen kuitenkin tukevan jos-sain määrin hänen omia havaintojaan asiasta. Monesti nimittäin näyttää siltä, että liian nuorena isäksi tulo häiritsee miehen oman identiteetin kehitystä, kehitystä aikuiseksi mieheksi. Huttunen kuitenkin toteaa samaan hengenvetoon, että varhaisessa vaiheessa toteutunut isyys voi tietenkin myös tukea ja vauhdittaa miehen itsenäistymistä ja vastuunottoa. Miehen kohdalla ei kuitenkaan näytä toteutuvan ”kyllä luonto tikanpojan puuhun vetää” -ilmiö. Lapsen odotus ja synnytys ei valmista miestä samalla tavalla isyyteen kuin naista äitiyteen, sanoo Huttunen. Tähän lienee helppo löytää monia arkisia selityksiä. Tämän lisäksi Huttunen esittää, osin omakohtaisten kokemusten perusteella, että mies pystyy kokemaan isyyden täydemmin ja parempana vasta hiukan iäkkäämpänä, perinteisten mieheyden ulkoisten mittapuiden kuten uran tms. täytyttyä. Nuorten miesten isyyden ongelma on paljolti se, että he eivät ole ehtineet miettiä mitä pohjimmiltaan haluavat. Kun mies tajuaa sen, että mitä saa ollessaan lasten kanssa niin sitten alkaa harmitus, sanoo Huttunen.

Haluaako mies isäksi?

Huttusen keskusteltua monien ensimmäistä lastaan odottavien miesten kans-

sa neuvoloiden isäryhmissä yms. hänelle on syntynyt mielipide siitä kenen ajatus lapsen hankinnasta ensisijaisesti on. Karkeasti arvioiden 8-9 kymmenestä miehestä myöntää, että se oli alkujaan naisen ajatus. Toki monet miehet ovat oppineet jo itsesuojeluvaistonkin vuoksi sanomaan, että ”huomasin hyvin pian itsekin haluavani lasta”, kärjistää Huttunen.

Asiaa on äärimmäisen vaikea tutkia empiirisesti, eikä sitä haastattelemallakaan voi aukottomasti selvittää. Huttunen pitääkin tätä eräänä sellaisena tabuna, jos tabuja perhe-elämässä enää on, josta ei ole julkisuudessa uskallettu puhua. Jos ilmiö on tällainen, mistä siinä on lopulta kyse? Kulttuurisesta konventiosta, jossa naisen kuuluukin olla lastenhankinnassa aktiivinen ja huolehtia sopivasta ajankohdasta, vai onko tässä kyseessä SE äännekkäästi raskas biologinen kello? Naiselle tulee vauvakuume, joten kognitiivisia kerrostumiaan kuuntelematta nainen haluaa lapsen?

Vakava asia tässä on se, kuinka paljon miehet tässä joutuvat valmiiksi päätetyn asian eteen, ja kuinka paljon miehet tekevät ikään kuin mieliksi tässä asiassa, huomauttaa Huttunen. Hän ei kuitenkaan tahdo nostaa syyttävää sormeja naisia

kohtaan. Voi olla, että miehet ovat omaksuneet tässä asiassa välinpitämättömän roolin tahallisesti tai vaikkapa biologisen pakon edessä. Eihän mies voi tietää lastenteon otollista aikaa. Huttunen kuitenkin painottaa, että tämä on sellainen asia, jota on tutkittu vähän ja joka ansaitsisi nykyistä enemmän pohdintaa?

Lapseni, projektini?

Ehkäpä tässä miesten näennäisessä välinpitämättömyydessä tai vitkastelussa on jokin piilotettu viesti, jota me emme ole tässä kulttuurissa tiedostaneet, pohtii Huttunen. Esityksen otsikko avautuu erilailla modernia individualisoitumistendenssiä vasten. Mitä vaikutuksia toisaalta miehelle ja toisaalta naiselle on ollut sillä, että elämä nähdään yhä enemmän yksilöllisenä projektina, johon perhe liittyy, parhaimmillaan, saumattomasti. Tähän liittyy laajempi kysymys, siitä missä määrin lapsi yleisemmin nähdään projektina. Samalla myöskin lapsettomuudesta on tullut legitimi puheenaihe. Se on yhtäläillä noussut yksilöitymisprojektin uhaksi.

Huttusen mielestä kiinnostava, joskin vaikea kysymys on tutkia miten tällainen yksilöllistymistendenssi on vaikuttanut toisaalta isyyteen ja toisaalta äitiyteen ja millä tavalla? Epäilemättä sen vaikutukset naisten sekä äitinä olemiseen että puolisona olemiseen ovat olleet merkittäviä. Uhrimieli on lientynyt ainakin siinä, että harva nuori nainen jättäytyy miehen ja lasten vuoksi kotiäidiksi. Naisten koulutustason voimakas kohoaminen on jo sinällään työntänyt heitä työelämään ja tassa-arvoajattelu on vain pönkittänyt tätä tendenssiä.

Huttusen Ilona Saarion Opettaja-lehdessä ilmestyneen artikkelin mukaan

erityisesti koulutetut, yli kolmekymppiset vanhemmat haaveilevat koko perheen seesteisestä yhteiselämästä. Lapsesta tulee projekti, jonka eteen uurastetaan kaikin voimin ja vähän ylikin, siitä hetkestä kun tieto raskaudesta on saatu. Vastuullisuuden kylkiäisenä on alituinen huoli, jopa ryppyotsaisuus. Kyse on niin vakavasta asiasta, että kummankin vanhemman käydessä töissä hanke edellyttää molempien vanhempien täyttä sitoutumista. Äidille tällainen elämä on haasteellista ja usein uuvuttavaakin. Muutos perinteiseen isän ja miehenmalliin on kuitenkin melkoinen, jos naisen perinteistä kotityöpanosta ei enää voikaan ostaa suuremmilla työansioilla. Mikä on miehen paikka ja mitta kaupunkiperheen kodinhoidollisessa yhteisössä?

Mitä isyys antaa nykymiehelle? Isyydestä on tullut legitiimi mieheyden osa, mutta mikä on miesten rooli tämän päivän perheellistymisessä? Kysymyksen syvempi tarkastelu edellyttäisi laajempaa tietoa siitä mitä merkityksiä perhe antaa ja luo naisille ja miehille, sanoo Huttunen. Kuinka paljon perhe sitoo jäsenensä käsiä hänelle itsellensä tärkeissä valinnoissa ja toisaalta kuinka tärkeä projekti perhe on hänen omassa suunnitelmassaan. Olennaista on se mikä on kunkin henkilökohteisesti kokema vapaus perheessä. Nykyisillä pientenlasten isillä on huomattavasti monipuolisemmat mahdollisuudet toteuttaa aivan uudenlaisia isyyden malleja kuin heidän isillään. Vastaavasti pientenlasten äideillä tämä vaihtoehtojen lisääntyminen on vielä selkeämpää.

ISÄ vai isä?

Perhekeskustelussa sellainen globaali termi kuin isä ei toimi enää kovin hyvin, väittää Huttunen. Sillä ei päästä tarpeeksi syvälle. Pitäisi tarkentaa, tarkoitetaanko sillä esim. biologista isää vai juridista isää. Uusperheytyminen on luonut tarpeen isä-käsitteen uudelleen määrittelylle. Viranomaisten, lainsäätäjien, jopa saman perheen lasten ja aikuisten käsitys isä-termin sisällöstä voi erota dramaattisesti. Tulevaisuudessa ei ehkä enää puhuta "yleis-isästä" vaan on esim. neljä erilaista isyyttä, sanoo Huttunen.

Biologinen isyys; Biologinen isyys liittyy vain perimän antamiseen. Huttunen nimittää tätä siittäjäksi tai "siemen-isäksi".

Juridinen isyys; Toisaalta isyys on myös juridista isyyttä, joka voi määräytyä esim. avioliiton kautta, isyyden vahvistamisen kautta, tai adoption kautta.

Psykologinen isyys; Psykologisen isän määrittäneenä voi toimia vaikka lapsen miehikuva siitä, kuka on hänen isänsä.

Sosiaalinen isyys; Sosiaalisen isän voi määrittellä vaikka henkilöksi joka käytännössä elää ja jakaa arkipäivää ja joka esiintyy lapsen kanssa isän nimikkeellä sosiaalisissa tilanteissa.

Isyyden sisältö siis vaihtelee erilaisissa perheissä. Vaikkapa uusperheessä miehen isyys on olennaisesti erilaista kuin naisen äitiys. Puolison lapsille mies on sosiaalinen isä etäisä omille lapsilleen. Yleensä tätä kuvaa katsotaan jommasta kummasta näkökulmasta, eikä huomata, että se mies joutuu elämään niitä molempia isyyksiä yhtäaikaan, sanoo Huttunen.

Usein ajatellaan, että olisi mukavaa ja ”luonnollista”, jos uusioperheiden miehen sosiaalinen isyys laajenisi, psykologiseksi ja sittemmin juridiseksi isyydeksi. Samalla kuitenkin iloisesti pyllistetään aiemmalle biologiselle isälle. Sen sijaan voitaisiin ajatella, miten perhekuvioista huolimatta voitaisiin tukea sitä isyyttä, joka lapsella on ennestään. Eihän ole mitään takeita siitä, että uusi mies olisi mitenkään parempi mies, isä, kuin se edellinen. Väliäkö sillä kenestä se äiti tykkää? Biologisen ja uuden sosiaalisen isän yhteistyö on käytännössä harvinaista, mutta olisi lapsen kannalta erittäin toivottavaa, painottaa Huttunen

Keskustelun tarvetta

Jouko Huttunen tuo esitelmässään esille monia tuoreita ja totutuilta laduilta poikkeavia ajatuksia. Jopa joitakin sellaisia, jotka väärässä seurassa esitettyinä epäilemättä herättäisivät närää. Miespäivien yleisökin heräsi niistä innostuneesti kes-

kustelemaan. Huttusen lisäksi monet vanhempana isyyden kokeneet miehet ovat julkisuudessa olleet samaa mieltä isyyden kokemuksen muutoksesta paremmaksi iän karttuessa. Henkilökohtaisesti en kuitenkaan suostu uskomaan iän olevan tässä asiassa ainoa autuaaksi tekevä asia. Kaikki lienee viime kädessä kuitenkin kiinni yksilöistä, vaikka epäilemättä nuoren iän ja työuraan keskittymisen vaikutus perheen arvostukseen on selvä.

Laajemman keskustelun paikka olisi myös Huttusen esittelemä naisten mahdollinen hallitseva asema lasten hankinnan saralla. Mies ei luonnollisestikaan pysty niitä omin avuin hankkimaan. Tasa-arvoa tälle saralle kuitenkin saattaisi lisätä Huttusen peräänkuuluttama keskustelu lasten tuoman sosiaalisen prestiisin erilaisesta merkityksestä miehille ja naisille. Huttusen osittain ristiriitaisestakin esityksestä käy ilmi yleisemmällä tasolla aktiivisen isä -kesustelun tarve. Areena on kaikille vapaa.

Samuli Koiso-Kanttila

Mies on nisäkäs?

Ihminen on siitä lystikäs nisäkäs, että sen evolutiivisesti yksi tärkeimmistä ominaisuuksista on kyky sopeutua ja tottua. Siksi se onkin telluksemme yksi maantieteellisesti laajimmin levinneistä lajeista. Tottumuksella on arkeemme suuri vaikutus. Totumme kurahousuihin, peruskoulun käyntiin, kaatuileviin käyttöjärjestelmiin, röyhkeisiin kännyköihin ja muihin kummallisuuksiin.

Vapaus hallita omia tekemisiään, olla oman elämänsä herra (rouva tai henkilö kuulostaisi tässä yhteydessä teennäiseltä) on yksi niistä asioista, jota nykyisessä liberaalissa demokratiassa elävä ihminen pitää itsestään selvänä privilegiona. Saavuttaakseen tämän vapauden jokaisen täytyy kuitenkin osoittaa kyky tottua, paitsi lakeihin ja asetuksiin, kulttuurisiin, näkymättömiin sääntöihin. Toisten ihmisten "tilaa" ja fyysistä koskemattomuutta tulee kunnioittaa, ruokaan suhtaudutaan kunnioituksella ja joululahjat "edellyttävät" vastalahjan. Mitä perustavampaa sosiaalista sääntöä rikkoo, sitä varmemmin päätyy valkotakkisten viranomaisten huomaan. Ihmisten närkästyttämiseksi ja pahennuksen aikaansaamiseksi ei todellakaan tarvitse paiskia töitä hartiavoimin. Jo pelkkä poikkeava liikennevälinekäyttäytyminen riittää.

Sosiologit nimittävät kulttuurin kirjoittamattomiin sääntöihin sopeutumista sosiaalistumiseksi. Sosiaalistumisen tapojen ja tottumusten auktoriteetti on useimmiten piilossa ja vaikea havaita, ellei sitä nimenomaisesti etsi. Useimmat tavat ja tottumukset muuttuvat hitaasti. Kulttuuriin, alakulttuureihin, tapoihin ja tottumuksiin vaikuttavat niin monet tekijät ja toimijat, että minkäänlaisen konsensuksen rakentaminen niistä vie väistämättä

Samuli Koiso-Kanttila

aikaa. Enemmistön täytyy ehtiä omaksua jonkinlainen raaka lokerointijärjestelmä uuden ilmiön ilmenemismuodoille. Siksi ei ole varsinaisesti ihmeellistä, että tasa-arvoistumiskehitys on niin hidasta.

Perheenpäästä särkee

Kun Matti Kortteinen (Lähiö, Kunnian kenttä) heräsi 80-luvun alussa kantamaan huolta marginalisoituvasta miehestä hän näki syylliseksi uuden tyyppisen porvarillisen perheen, modernin keskiluokan synnyn ja siitä johtuvan asumiseen ja elämäntapoihin kohdistuvan muutospaineen. Agraariyhteiskunnan maanviljelijät ja porvarilliset pienyrittäjät oli puristettu betonilaatikkoihin palkkatyöläisen asemaan kuin kanat tehotuotannossa. Miehen omanarvon tunnon rakennuspalikat olivat levällään samanaikaisesti kun naisen kannettavaksi tuli kaksinkertainen elämäntehtävä. Työäitiys ja kotiäitiys.

Uskoakseni ja toivoakseni, sellainen ase-

telma, jossa miehen osaksi on jäänyt TV, sohva ja nalkuttava vaimo ja vaimon harteille koko muu elämä, on muuttumassa. Helppoa sen laajempi muuttaminen ei kuitenkaan ole. Moni mies on toki oppinut olemaan ”kätevä vaimon pikku apulainen”, jolta sujuu ruuanlaitto, tiskaus ja pyykinpesu. Varsinainen vastuu siitä, mitä tehdään ja milloin, jää silti naiselle. Päivän suunnittelu ja koko sirkuksen pyörittäminen on yhä paljolti naisten vastuulla. Tästä ei käy kuitenkaan syyttäminen pelkästään miehiä. Kaikkeen nimittäin totuu.

Kertaus on opintojen isä?

Tämän päivän vaimot ja äidit ovat edellisen polven vaimojen opettamia. Paitsi ilmeisen opillisen opin lisäksi, he ovat myös sosiaalistuneet äitiensä, isoäitiensä ja naapurin tätien tapaan olla nainen. Sieltä on opittu kuinka laitetaan ”oikea joulu”, kuinka kotitöihin tulee suhtautua, ikkunat pestä ja lakanat viikata. Siitä ei ole miehen helppo lähteä samalle kentälle kisaamaan. Varsinkin kun hänenkin oppimansa käsitys, vaikkapa kodin hoidosta, on peräisin – keltäpä muulta kuin naiselta - äidiltään. Siihen mitä mies voi olla sosiaalistutaan samalla metodilla.

Vastuussa on aina kyse myös vallasta. Miesten etsiessä uudelleen roolia vanhemmuudessa, kotitöissä tai kodin ja työn yhdistämisessä arjessa, heitä lätkähtää korvalle joka nurkan takaa naisten mallivalta. Tapa tehdä asiat ”oikein”, jonka naiset ovat muovanneet. Jos tähän lisätään vielä isätutkija Jouko Huttusen kärjistetty väite, jonka mukaan lasten hankinnasta, sen ajankohdasta ja parisuhteen alusta ja lopusta vastaa pääasiallisesti nainen, miehen asiat ovat paljon heikommalla tolalla kuin Kortteinen pelkä-

si. Foucaltin mikrovalta on tässä kuin Berliinin muuri, mutta yhä pystyssä.

Tango eroaa arjesta siinä, että tangossa ei ole tasa-arvoa. Mies vie naista, ainakin niin kauan kuin Latinalaisen-Amerikan urhoissa henki pihisee. Arjessa sitä sen sijaan voisi olla. Arkipuheessa ja tavanomaisesti mediassa arki samaistetaan naiseen. Mies on yhtä kuin työ ja siksi poissa arjesta. Tässä on meillä miehillä tekemistä. Luoda oma tapamme hoitaa koti ja lapset, olla isä ja aviomies. Tavoittaa vapaampaa mieheyttä pala palata, isältä pojalle, sosiaalistamalla. Jos miesten halutaan ottavan vastuuta, täytyy heidän myös saada siihen liittyvää valtaa.

Puhe arjesta ja mallivallasta voi tuntua triviaalilta, kun jokainen yksilö hoitaa asiat kuitenkin erilailla? Arki on kuitenkin kelpannut poliittiseksi iskusanaksikin. Arki on pehmeä ja kaunis sana. Kunnallisvaaleissa sekä Vasemmistoliitto että Vihreät julistivat puolustavansa arkea. Noinkohan olivat pohtineet asiaa tasa-arvon kannalta? Arjen tapojen, tottumusten ja rutiinien tekeminen näkyviksi auttaa kenties purkamaan arkea miehille sopimattomana feminiinisenä alueena.

Feministinen patriarkaatti- ja maskuliinisuuskritiikki on useasti uhonnut, että maailma olisi ihan erilainen paikka jos naiset pääsisivät valtaan. Minun puolestani, sitä heille suotakoot, jokaiselle osansa. Maailman muutoksen vauhdittamiseksi (miesten omien pyrkimysten lisäksi) olisi hyvä myös helpottaa miesten pääsyä kotiin oppimaan ja luomaan kodin emotionaalisesti pehmeämpiä pelisääntöjä. Laataamaan maskuliinisuutta arkeen. Jospa saataisiin sika-, tyttö- ja täti-energian lisäksi uutta setä-energiaa? Siihen voisi tottua.

Syksyn viimeinen Miesfoorumi

MIESFOORUMI Syksy 2000

**Miessakit ry:n tasokkaat
Miesfoorumit jatkuvat!**

13.12.2000 klo 18-20
Elokuvieni mieskuva
Alustaja:
Matti Kassila

Tilaisuus järjestetään Miessakit ry:n
koulutussalissa, Annankatu 16 B 28,
Helsinki.

Pääsymaksu 20 mk,
jäsenet ilmaiseksi.

**Tervetuloa kaikki
asiasta kiinnostuneet!**

On tapahtunut ja tapahtuu...

- Miessakit ry:n valtuusto kokoontuu 16.12.2000 päättämään vuoden 2001 toimintasuunnitelmasta ja talousarviosta sekä valitsemaan yhdistykselle puheenjohtajan ja hallituksen seuraavaksi toimintakaudeksi. Kokouskutsu on lähetetty valtuuston jäsenille.
- Suomen itsenäisyyttä juhlistettiin jälleen monin tavoin. Tarkkasilmäiset saattoivat televisiota seuratessaan huomata, että presidentinlinnan juhlissa pyörähteli myös Miessakkilaisia!
- Miessakit ry:n toimisto on arkipäivisin avoinna joulun välipäivinäkin.
- Seuraava URHO ilmestyy vuoden 2001 helmikuussa. Numeron mukana lähetämme jäsenistölle vuoden 2001 jäsenmaksulomakkeet.
- Tapaamme jälleen siis ensi vuonna, joten Rauhallista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta kaikille!

Liity jäseneksi!

Miessakit ry:n jäsenenä saat mm. jäsentiedottemme URHOn kotiisi sekä alennuksia järjestämistämme koulutuksista ja yleisötilaisuuksista. Jäsenmaksu on 80 mk/vuosi (opiskelijat, eläkeläiset ja työttömät 40 mk/vuosi).

Leikkaa tämä sivu irti, täytä kysytyt tiedot ja laita lipuke postiin (postimaksu on maksettu puolestasi). Pian saat kotiisi uudelle jäsenelle tarkoitetun aloituspaketin sekä tilisiirtolomakkeen, jolla voit suorittaa jäsenmaksusi.

Tervetuloa mukaan toimintaan!

Haluan liittyä Miessakkien jäseneksi

Haluan lisätietoja toiminnasta

Nimi:

Osoite:

Puhelin:

Syntymävuosi:

VASTAUSLÄHETYS
Sopimus 00100/602
00003 HELSINKI

MIESSAKIT RY

Vastanottaja maksaa postimaksun

Kinkun paistoon, hyvät herrat!

Vanhanajan joulukinkku

15-20 annosta

Valmistusaika 3-5 tuntia

2-4 kg luutonta suolattua kinkkua nahkoineen
tai

3-5 kg suolattua kinkkua luineen nahkoineen

15-20 kpl kokonaisia neilikoita

Huuhto kinkku kylmällä vedellä. Kuivaa kinkku ja puhdista se kauniin muotoiseksi. Nosta kinkku nahkapuoli (=kamarapuoli) ylöspäin uunivuokaan tai uunipannulle.

Leikkaa nahkaan partaveitsellä tai muulla terävällä veitsellä noin 2 mm syviä viiltoja. Tai tee nahkaan vinottain ristisuuntiin pitkiä viiltoja 2-3 cm välein, jolloin nahkaan muodostuu ruutukuvio. Pane jokaisen neliön ristikohtaan neilikka.

Työnnä lihanpaistomittari kinkkuun. Pane kinkku uuniin 150 asteeseen. Paista 60-75 minuuttia/kg eli kunnes sisälämpötila on 70-75 astetta. Nahka on tällöin ruskea ja rapea.

Ota kinkku uunista ja jäähdytä mahdollisimman nopeasti.

Tarjoilu: Poista etummaisiet nahkan palat ja leikkaa kinkusta muutama ohut viipale. Lisukkeiksi voit laittaa mm. luumuja, omenasosetta, sinappia ja lämmintä punakaalia.

Vinkejä:

Anna pakastetun kinkun sulaa hitaasti viileässä. Aikaa kuluu 1-4 vrk kinkun koon ja sisälämpötilan mukaan. Sisälämpötilan tulisi olla noin 10 astetta uuniin laitettaessa.

Testaa paistomittarin toimivuus. Pane mittarin kärki kiehuvaan, poreilevaan veteen. Jos mittari on kunnossa, se näyttää 98-100 astetta.

Työnnä lihalämpömittari kinkun paksuimpaan kohtaan niin, että sen kärki tulee mahdollisimman keskelle. Mittarin kärki ei saa koskettaa luuta.

**Nautitaan
tyylikkäästi!**
